

prsstuvzžabcčdefghijklmnoprstuvzžabcčd
efghijklmnoprstuvzžabcčdefghijklmnoprst
uvzžabcčdefghijklmnoprstuvzžabcčdefghi
klmnoprstuvzžabcčdefghijklmnoprstuvzž
abcčdefghijklmnoprstuvzžabcčdefghijklmn
oprstuvzžabcčdefghijklmnoprstuvzžabcčd
efghijklmnoprstuvzžabcčdefghijklmnoprst
uvzžabcčdefghijklmnoprstuvzžabcčdefghi
klm
noprstuvzžabcč
efghi
sstuv
defg
mno
vzž
fgh
prs
bcč
klm
uvz
fg
opr
ccč
efgh
prsstuvzžabcčde
mnoprstuvzžabcčdefghijklmnoprstuvzž
ccčdefghijklmnoprstuvzžabcčdefghijklmn
oprstuvzžabcčdefghijklmnoprstuvzžabcčde
ghijklmnoprstuvzžabcčdefghijklmnoprst
uvzžabcčdefghijklmnoprstuvzžabcčdefghij
klmnoprstuvzžabcčdefghijklmnoprstuvzž
abcčdefghijklmnoprstuvzžabcčdefghijklmn
oprstuvzžabcčdefghijklmnoprstuvzžabcčd
efghijklmnoprstuvzžabcčdefghijklmnoprst
uvzžabcčdefghijklmnoprstuvzžabcčdefghi
klmnoprstuvzžabcčdefghijklmnoprstuvzž

PA
KAČ
ČE
PIŠEM

jk lmnop
zžabc
h ijk
prsst
abcčd
ijklmn
stuvzž
defgh
noprst
žabcčd
hijklmn
stuvzž a
ijklmn
fghijk

Avtorice in avtorji besedil: Aleša Zimic Bratina, Aljoša Nikolić, Ana Marija Flek, Leisa Čejvanović, Kaja Šoštarec, Maja Gulič, Meta Mežan, Meta Vražič, Nik Rajterič, Rok Krpan

Avtorji risb: Meta Mežan, Luka Jurše, Ivana Rihtar

Avtorica fotografije: Kaja Šoštarec

Naslovnica: Meta Mežan, Kaja Šoštarec

Postavitev in urejanje glasila: Kaja Šoštarec

Mentorica: Kristina Hočevan, prof. slovenščine

PAKAJČEPIŠEM

literarno-likovni list Gimnazije Moste

št. IV

junij, 2013

K sodelovanju vabljeni dijakinje in dijaki gimnazije Moste. Svoje prispevke za naslednjo

številko lista pošljete na:

kristina.hocevar@gmoste.si

ROMEO IN JULIJA V SLOVENSKI MAFIJI IN SLOVENSKA KRIZA

Sredi Ljubljane zraven Bežigrada imata vsaka svojo rezidenco in revir dve (policiji že dobro znani) mafijski družini Beli Cekin in Bič. Kot pravi mafijaši imajo oboji v priimku skrito svojo obrt, kot ji zamaskirano pravijo. Beli Cekin v sebi skriva belino kokaina in dobičkonosnost tega posla, Bič pa spretno izrablja čare deklet za tako imenovane javne hiše (z drugimi besedami gre za prostitucijo). Ker je za nekatere obiskovalce veliko bolj privlačno, da imajo dekleta med drugo opremo (kamor seveda sodi tudi kontracepcija) tudi bič, se je družine prijel ta nadimek. Družini sta si bili v zobeh in druga drugi trn v peti od nastanka dalje. Najbolj pa je Biče pogrelo, ko so Beli Cekini (seveda le začasno) preprečili širitev njihovih poslov na Balkan. Od takrat naprej se ne morejo videti živi, saj so tudi Beli Cekini utrpeli veliko izgubo. Izgubili so glavno šefico, ženo glavarja starega Belega Cekina, ki je vodila operacijo. Od takrat je mladi šef Hitrostrelec, sin glavarja Belih Cekinov, odraščal brez mame. Na drugi strani bojne črte pa so Biči pričakovali dediča, a so na veliko ogorčenje in žalost svojega glavarja dobili deklet. V svojem besu je dal stari bič ubiti svojo ženo, hčer, ki se mu še zdaleč ni zdela vredna, da bi prevzela družinski posel, pa obljubil svojemu poslovnemu prijatelju (ki je bolj kot po imenu znan po svojem vzdevku Erotik), ki je lastnik bordela nekje na obmorskem delu države. Zaradi že sklenjenega posla so nesrečnico (ki o kupčiji seveda ni smela nikoli izvedeti) poimenovali Žalostinka (premišljevali so o elegiji, a je stari Bič zagovarjal slovensko ime). Ko je Žalostinka dozorela za predajo, so priredili zabavo, da bi pred njo skrili njeno zlo usodo. Imeli pa so odlično krinko, saj je imela mladenka ravno na tisti dan 20 let. Ker pa so Beli Cekini vedno pripravljeni milo in ironično rečeno ponagajati svojim ljubim sosedom, se je Hitrostrelec, ki je zrasel v bliskovitega, natančnega strelca in izvrstnega tatu sefov ter podobnih zadev, odločil pridružiti zabavi. Da ga ne bi prepoznali, si je nadel črna sončna očala (znan zaščitni znak mafijcev na splošno), da bodo vedeli, da imajo opravka z vrednim gostom, in se oborožil s svojo zvesto spremljevalko Modro Vrtnico (pištolo se razume), če bi se kateri od varnostnikov odločil biti preveč zvedav. Še dobro, ker so ga prestregli že pri vhodu. Varnostnik mu je zabrusil, naj se mu predstavi, on pa mu je odvrnil: »Ne bodi preveč radoveden kolega.« In vanj uperil svojo lepoticco. Varnostnik je bil dovolj pameten, da ga je brez vprašanj in nepotrebnih gibov spustil naprej. »Hvala,« se mu je vljudno zahvalil Hitrostrelec in stopil naprej z nasmeškom zadovoljstva na obrazu, saj si je obetal veliko zabave, če je bil že vhod tako pomilovanja vreden.

Na sredini plesišča pa se je Žalostinka ravno zabavala ob divjih ritmih glasbe južne slovenske sosede. Ko se je končno usedla, da si odpočije, in si naročila pijačo, je pomislila, da je oče zelo prijazen, ker ji je priredil zabavo za rojstni dan, mogoče pa je le ne sovraži, kot se je zdelo. Ko je dokončala to misel, je z zadovoljnim nasmehom po naključju dvignila pogled. V tem času pa se je Hitrostrelec ravno odpravljal do plesišča. Morda ga bo pa katera vredna. Ko je prišel dovolj blizu, je uzrl prelepo mladenko. Da bi jo videl bolj neokrnjeno, si je celo snel očala (pri njem je bilo veliko dokazilo že to, da ga je katera lahko pogledala v oči brez očal). Ravno je razmišljal, kako bi pritegnil njeno pozornost, ko ga je pogledala. Iz dvoje oči je švignil vroč plamen in se zaletel na pol poti, da je bilo kar čudno, da stoli niso zgoreli. Kemiji so odpovedale vse zavore. Sreča se je nasmehnila in kar sama ponudila priložnost za dvorjenje, ko je Hitrostrelec zagledal natakara z Žalostinkino pijačo (od malega je bil vzgajan, da mora biti pri dekletih kavalir, ne sicer do mere, da ga dama vodi na povodcu, a mora biti spoštljiv in vljuden). Prestregel ga je in ji kar se da vljudno postregel: »Izvolite gospodična, smem morda prisesti?« Ona pa se je samo zasmejala in pokazala na sedež poleg svojega. »Seveda smete, zadnji kavalir 21. stoletja,« se je zasmejala, da se ji je skoraj zaletelo, ko je poskusila piti. Da se ne bi zadušila, je raje ostal tiho, dokler ni spila do konca. Nato ga je *ona* povabila na plesišče. Ritem se kot nalašč upočasn timer in Hitrostrelec je bil prvič v življenju hvaležen za vse učne ure standardnih ter družabnih plesov, ki jih je imel. Takrat so se mu zdele obupno dolgočasne, zdaj pa so mu prišle hudičeve prav (kot bi se sam izrazil). Moral pa ji je priznati, da je bila tudi ona izvrstna plesalka. Ko se je odvrtilo že kakih 10 pesmi (različnih ritmov, da ne bo nesporazuma), med katerimi sta si bila vedno bliže, sta se žejna usedla. Spet se je zasmejala, a pristala na njegovo ponudbo, da ji prinese osvežitev. Zasuka usode pa ni slutil nihče. Ko se je odpravljal po pijačo, je po čistem naključju ujel pogovor Erotika in starega Biča. »Torej, prijatelj, sva se vse dogovorila?« je vprašal stari Bič. »Čisto vse. Žalostinko bom odpeljal danes zvečer, ko zaspi, zbudila pa se bo v nebesih ... za stranke seveda.« Ob tem se je Erotik zlobno nasmehnil. »Stara je 20, točno tako, kot sva se dogovorila,« je brezbrizno odvrnil stari Bič. »Kot vedno si štejem v čast in veselje, da smem poslovati z vami, gospod Bič,« se mu je zahvalil Erotik in oba sta vstala, da bi odšla. Hitrostrelec se je komaj zadržal, da ni planil v sobo in ju oba počil. Bič! Priimek, ki ga je sovražil v dno duše. A ne le to, na muhi je imel tudi moža, zaradi katerega je izgubil mamo, starega Biča. Preden bi storil kakšno neumnost, se je raje odpravil do hladilnika in se ohladil. Čakaj, kdo neki je ta Žalostinka? Usoda ji je ne bi mogla izbrati primernejšega imena, če jo bo Bič res prodal v tak pekel. Pri mamini krvi, ni bila

ta zabava praznovanje 20-letnice?! Škoda, da se ni pozanimal koga, bo pa zdaj vprašal. Storil bo vse, da ji lahko pomaga, če nič drugega bo Bičem pokvaril še en posel, to bo stari Bič besen. S strupenim nasmeškom maščevanja je zadovoljen stopil po to, kar se je namenil prinesiti.

»Si zgrešil hladilnik?« se je zasmejala, ko ga je končno zagledala. »Skoraj,« ji je odgovoril in ji natočil pijačo. »Te smem nekaj prosit?« ga je vprašala. »Seveda, vaša prekrasnost,« ji je odgovoril in kot je načrtoval, se je zopet zasmejala. »Si sploh lahko neformalen?« se je skoraj zadavila. »Če tako želiš,« ji je ustregel. Ko se je pomirila, jo je vprašal: »Kdo pa je slavljenska? To je zabava komu za rojstni dan, ne?« »Jaz, zame je priredil zabavo,« se je zasmejala, tokrat iz zadrege. »Ja, čestitam! Oprosti, moral bi se bolj pozanimati,« ji je čestital in se ji opravičil.

»Kdo pa si? No, zdaj vem da si ti, ampak po imenu ...« jo je vse napet vprašal. »Žalostinka Bič. Ti?« se je predstavila. Zdelo se mu je, kot da se mu je svet sesul. »Hitrostrelec Beli Cekin,« je izustil brez misli. »Kako si upaš ...?!« je začela, a ji je pokrtil usta. »Vem, da se ti bo zdelo neverjetno, da ti hoče pomagati sovražnik, a vseeno me poslušaj. Stari Bič, po vsem sodeč tvoj oče, te je vključil v svoj posel z Erotikom. Ta dva lisjaka poslujeta, že odkar se poznata. V prazno se vsekakor ne bi pogovarjala. Oče te je obljubil Erotiku. Veš, kaj to pomeni? Enako bo s tabo kot z belim blagom, s katerim posluje tvoja družina,« ji je na hitro povedal, kar je slišal. Zdaj se je podrl njen svet. Torej jo je oče res sovražil iz dna duše. Le kako je bila lahko tako naivna, da je temu nasedla? Zabava, lepa potegavščina, očka. Solze so ji že skoraj stopile iz oči.

»Tukaj nisi varna. Jutri naj bi te spečo odpeljal. Proč moraš, če se hočeš rešiti,« ji je nerad povedal. »Odpelji me,« je rekla skoraj brez glasu.

Pri vhodu je varnostnik že odprl usta, a se je še predobro spomnil mladeniča s sončnimi očali (ne, krinka ni bila pozabljena). »Priden cucek,« se je zasmegal Hitrostrelec. Ko sta stopila do avta (križanca med mercedesom in ferarijem), je žalostinki veter izvabil solze iz oči. »Pomagaj ti bom, obljubim,« ji je obljubil Hitrostrelec in jo objel. Že se ji je hotel opravičiti, ker je ravnal, ne da bi jo vprašal, a ga je njena zahvala prehitela. Ker nista imela veliko časa, da bi vse izvedla, ji je odkazal sopotnikov sedež in jo odpeljal. Očetu pa je poslal sporočilo (SMS)

»Dobimo se v Predgaraži, ti razložim tam. Bodi P. Č. S. B. S.!« (P. Č. S. B. S. – popolnoma in čisto sam brez stražarjev, skrivna kratica šefov Belih Cekinov, Predgaraža – garaža nekaj kilometrov stran od njihove rezidence kot rezerva za skrivne operacije)

»Velja,« se je glasil odgovor. Hitrostrelec je pohodil plin in že sta bila tam. Njegov oče ju je že čakal. »Kdo je to?« je hotel vedeti stari Beli Cekin. »Žalostinka Bič,« mu je odgovoril sin. Stari je v slepem besu uperil pištolo vanjo, a je na svoje in njeno presenečenje sprevidel, da jo je

Hitrostrelec zaščitil s svojim telesom. »Obljubil sem ji, oče,« je očetu odvrnil sin. Glavar je uvidel, da iz sinovih oči sije neomajna odločnost, enaka, kot jo je imela njegova mati. Povesil je orožje. »Povej.«

»Žal ti bom moral bistvo povedati v maski. Imel boš razlog za spor, a se neopažen izmuzni. Ostalo ti sporočim, ko bo prišel čas,« mu je ključno povedal sin. »Vso srečo z načrtom,« mu je zaželel oče. »Hvala, oče,« se mu je zahvalil Hitrostrelec in Žalostinko odpeljal do doma. Pustiti jo je moral v avtu, sam je moral kar se je dalo hitro vse izpeljati. Vedel je, da njegov oče pripravlja veliko operacijo, vsi so imeli dan pred tem prosto. Prav tako je na pamet znal vse šifre in kode družinskega sefa. Ni bil zaman znan kot mojster tatov. Vzel je ves denar, ga zmetal v avto in ju odpeljal na letališče. Ukradel je še družinsko hitro letalo in jo posadil na potnikov sedež. »Bi šla na Havaje?« jo je s toplim nasmehom vprašal. Uspel ji je nasmeh, ko je prikimala. Vozil ju je celo noč, zjutraj pa sta že udobno uživala v havajskem soncu.

Ko je stari Beli Cekin videl prazen sef, ga je zajel plamen besa. Biči, kdo drug! Tista zabava je bila krinka, da so jih lahko oropali, nekako so tudi izvedeli, da je sef nezastražen ... in še tisto 20 let nazaj (Hitrostrelec je bil star 1 leto, ko je izgubil mamo. Zdaj je star 21.). To je bila kaplja čez rob! Sklinal je celo družino in preklical prejšnjo operacijo, napočil je trenutek za končni obračun. Ko so se vozili proti rezidenci Bičev, je dobil sporočilo, da Hitrostrelca ni nikjer v državi. Ob tem se je spomnil njegovih besed: »Imel boš razlog za spor, a se neopažen izmuzni. Ostalo ti sporočim, ko bo prišel čas.« V zmedu spopada se je izmuznil domov in še enkrat pregledal sef. Ni bil čisto prazen, sin mu je pustil še 1 evro. Seveda, sled! Napisana je bila le ena beseda: Havaji. Odpravil se je tja.

Medtem sta se mlada dva že lepo naspala. Hitrostrelec je ustregel Žalostinkini želji, naj jo objame, da bo lahko zaspala. Čeprav je bil v zadregi, se mu je splačalo, imela je svilenko kožo. Prvi dan jo je še vedno poskusil potolažiti na vse mogoče in nemogoče načine. Ustregel je vsaki njeni želji in se skoraj ubil, samo da se je nasmehnila.

Naslednji dan se jima je pridružil oče in ju našel udobno zleknjena na ležalnikih s šampanjcem v kozarcih. Hitrostrelec je ravno prebral osmrtnice v časopisu, ki ga je po posebnem naročilu prejel na večer včerajšnjega dne. Pobili so se vsi Biči in vsi Beli Cekini razen njegovega očeta, ki ga policija ni našla nikjer na tleh države. Ko ju je stari Beli Cekin zagledal, je protestiral:

»Ne boš nazdravil z očetom?« Prisedel je k njima in vsi trije so nazdravili na skupno prihodnost, kot je predlagal oče.

Na tej točki je vse lepo in prav, a čaka še zaključek.

Hitrostrelec in Žalostinka sta se po ustreznem času spoznavanja neločljivo zaljubila, z očetovim blagoslovom pa sta po nekaj letih ustvarila lastno družino. Poštenjaki pa niso imeli tega priimka kar tako. Obema staršema so se posli zdaj že propadlih družin gnusili, zato sta odločila, da bo njuna družina prva, ki bo imela vsaj delno zakonit posel.

Če je katera od bogatih in vplivnih mafijskih družin imela ali pripravljala kakšen posel, so se Poštenjaki prislinili zraven in si zase izprosili le milijonček od sicer vrtoglavih vsot. Sodelovali so toliko časa, dokler niso dobili ključnih podatkov. Te pa so nato tajno posredovali policiji, ki je kriminalce zaprla, po dogovoru Poštenjakom izročila tisti milijonček, ostalo pa je šlo Sloveniji. Čez nekaj let se je nabrala že kar lepa vsota, ki je pripomogla k čudežu. Slovenija se je izkopala iz krize, ostanek pa so dobili reveži! In to vse po zaslugi poštenjakov.

Kdo je zamenjal vloge?

Hitrostrelec – Romeo

Žalostinka – Julija

Beli Cekin – Monteg

Bič – Capulet

Erotik – Paris

Ana Marija Flek, 2. A

AVTOPORTRET

V ogledalu

gledam

tujko,

ki skozi okno

opazuje lastno Tujost.

V ogledalu

si brišem

sledove mest

s svoje kože.

Lažnivist!

V ogledalu

razdiraš

spoznanja

z eno samo kretnjo roke.

V tem hladnem odsevu

se slačim

iz zidov porušenih mest.

Besedilo: Meta Mežan, 4. C

Moj svet
ima okus po mentolu,
vonj po hladni noči,
zvok kaosa
brez podobe.
Praznina.

Besedilo in risba: **Meta Mežan, 4. C**

Nasprotje

Ti si moje pravo nasprotje.
Medtem ko jaz nosim preveč gela, tvoji lasje lepo valovijo.
Moje majice so črne, tvoje popisane kot pogled čez kalejdoskop.
Moji poljubi so strastni in poželjivi, tvoji sladki in nedolžni.
Jaz svoj čas preživljam na motorju, ti za knjigo.
Zame je v življenju premalo časa, zate več kot preveč.
Jaz nosim črne bulerje, ti delikatne salonarje.
Moja hiša je obkrožena z ljudmi, tvoja s krošnjami.
Ampak,
ali ni tako, da se nasprotja privlačijo?

Besedilo: **Meta Vražič, 1. A**

Avtor risbe: **Luka Jurše, 2. D**

Federico García Lorca (1898 – 1936)
Zorongo Gitano – Ciganski zorongo

Roke mojega dragega
krasijo tvoje telo
z oblogo iz cvetov
in z vodnim ogrinjalom.
Ko si šel, fant moj,
skozi belo pomlad,
so kopita tvojega konja
odmevala kot štirje srebrni vzdih.
Luna je plitvi deček,
rože niso pomembne,
to, kar je pomembno, so tvoje roke,
ki me ponoči objemajo.
Imam modre oči,
in moj srček je enak
ognjenim plamenom.
Ponoči grem ven,
in sita sem jokanja,
ko vidim, kako te imam rada,
a ti me sploh ne maraš.
Luna je plitvi deček,
rože niso pomembne,
to, kar je pomembno, so tvoje roke,
ki me ponoči objamejo.
Štiriindvajset ur dneva,
štiriindvajstev ur, kot jih ima,
če bi jih imel sedemindvajset,
še tri ure dlje bi te ljubila.
Ta Rom je nor,
nor, da ga bodo zvezali;
to, kar sanja ponoči,
želi, da se uresniči.
Luna je plitvi deček,
rože niso pomembne,
to, kar je pomembno, so tvoje roke,
ki me ponoči objemajo.

Besedilo prevedla: **Neža Škulj, 4. D**

Moj sonet

O, blažena bodi jablana jesenskih dni,
in blažene tvoje veje in kraj,
kjer srce tvoje obrodilo je,
totalno sem prevzet nad tabo.

In blažen prvi grenko sladki ugriz,
ki ustnice naredil sladke mi je,
in blažena zemlja,
ki dala ti je energijo za obroditev teh sadov.

In hvaležne želje, solze in vzdih,
in še besede mnoge, brez števila,
ki z njimi klical sem jezen,
da zaužil bi sadove tvoje.

Blaženo tvoje življenje,
da vsako leto obrodila boš,
sadove sladke dala boš.

Rok Krpan, 1. A

Avtor risbe: **Luka Jurše, 2. D**

Tistega dne

O, čuden si ta beli dan
in temna noč, vzdihni svojo moč,
kjer sonce sije, srce lahko močneje bije,
da kri v življenje se prelije.

Grenak je ta mračni dih,
ki pogled razkrije in srce
hitreje ti zabije, ko ura
še zadnjič danes zate odbije.

Solza se po licu razlije,
ko utrinek močno zasije,
skozi nebo sonce rumeno posije
in z žarki mračne dni umije.

Z belimi dnevi dalje hodiš,
ko na poti se zamotiš.
V belo luknjo znova skočiš
in še zadnjič rep si zmočiš.

Nik Rajterič, 1. E

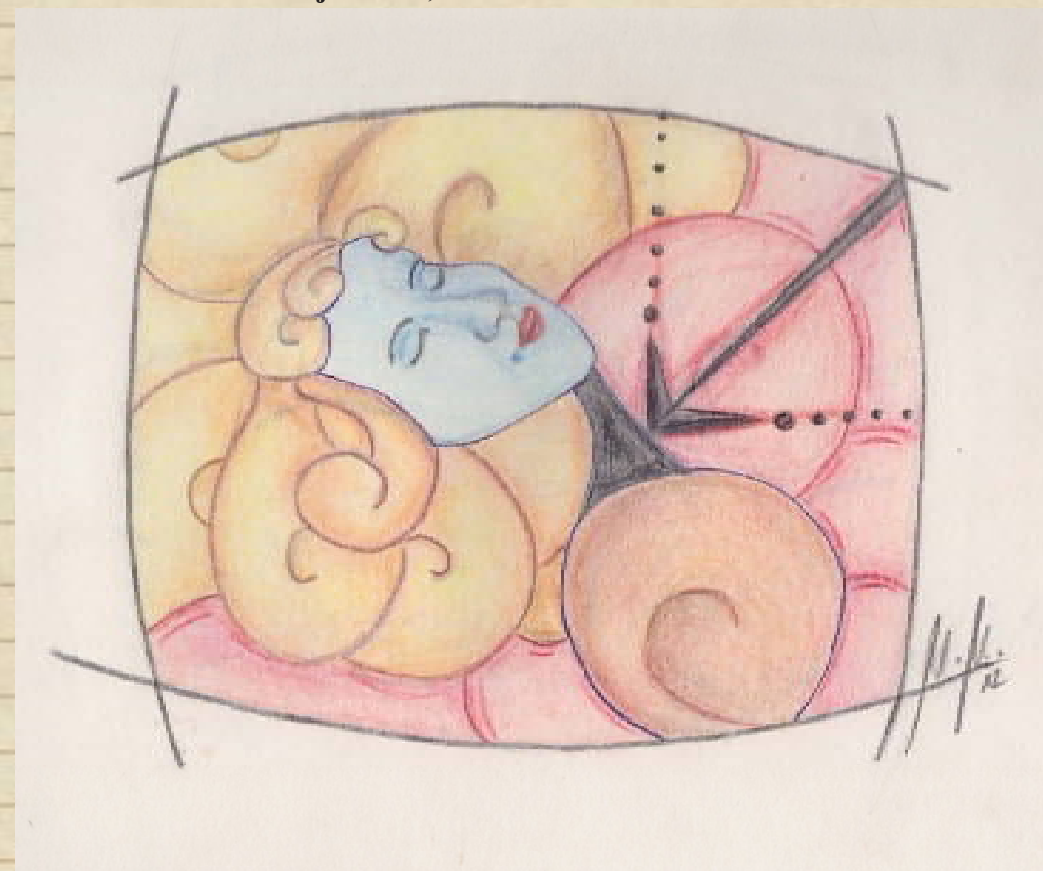
Spomnim se

najinega prvega poljuba,
ki ga zdaj vidim kot izguba.

Brez tebe sem kot drevo brez krošnje
ali panker brez bulerjev.

Vsa ta čustva so zmešana -
kot barve, ki jih vidim v kalejdoskopu,
ali zvezde, ki jih vidim v teleskopu.

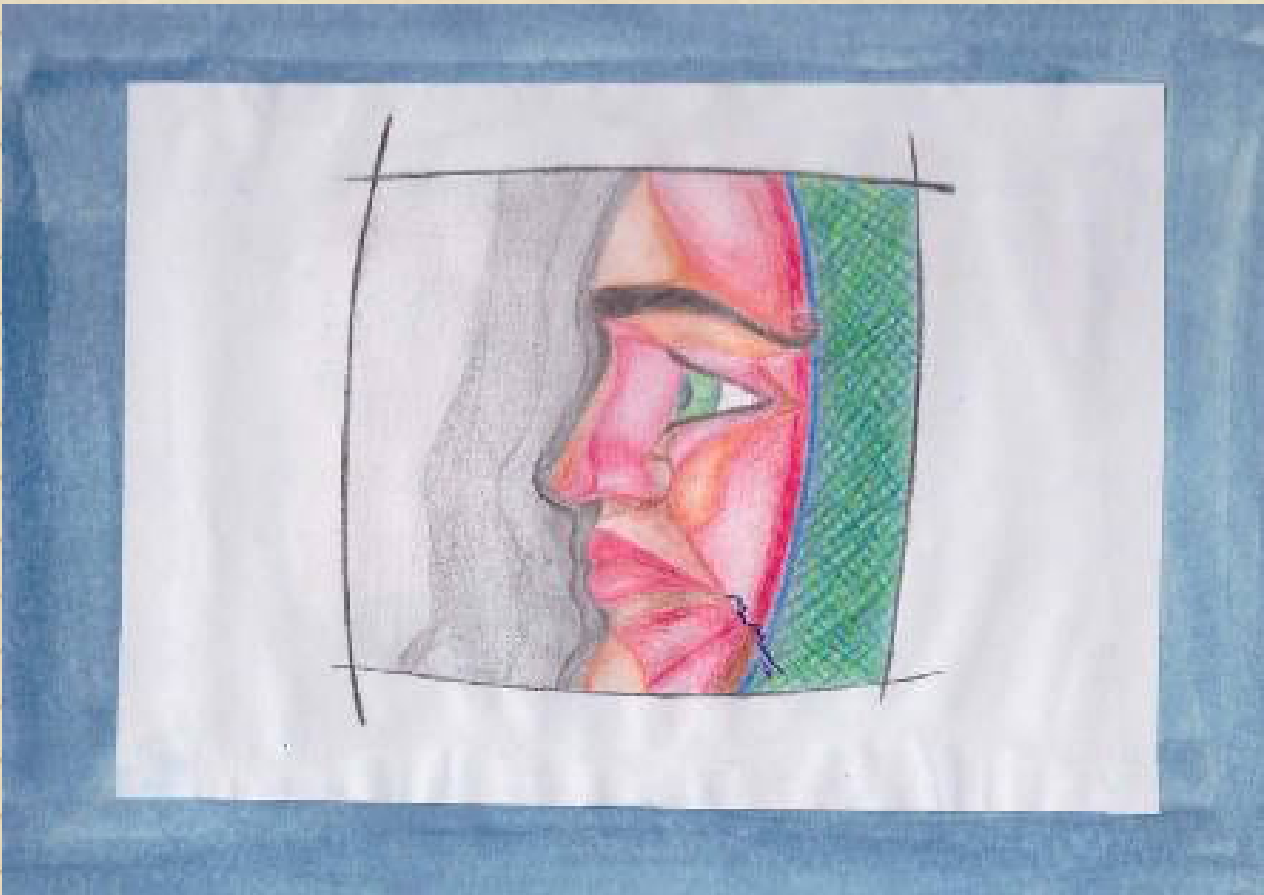
Besedilo: **Maja Gulič, 1. A**

Avtorica risbe:
Meta Mežan, 4. C

Zapeljem se v tri črne pike, nekaj je bolje zamolčati.	Postavila bi tvojo esenco na konico prstanca, da bi večno hlapela v žilo, ki vodi do srca.	Vrezala bom nasmeh na tvoje lice. Mučila te bom z nasmeški zasanjane Ljubljane. Začutila boš ironijo življenja in mojega sveta.
Obesim te na vprašaj, preslišiš ga s tišino ...		
S klicajem režem črke, da razjasnim sliko, zapreš poved, postaviš piko.		

Besedilo: **Meta Mežan, 4. C**

Avtorica besedila in risbe: **Meta Mežan, 4. C**

Ali list,
posut s solzami,
tudi šteje kot pesnitev?

Meta Vražič, 1. A

Rafael Alberti (1902 - 1999)

Poletite! - ¡A volar!

Drvar,
ne posekaj bora,
tam je dom,
ki spi
v njegovi krošnji.

Gospa smrdokavra,
gospod vrabec,
moja sestra laška škrjanka,
slavčkova nečakinja,
ptica brez repa,
vodomec,
mirujoča in žalostna prlivka;

Poletite,
ptice,
do morja!

Besedilo prevedla: Neža Škulj, 4. D

Svoboda

Zlat obroč visoko nad obzorjem, ki vztrajno sili izza umazanih puhov.

Jasen vonj odpadlih iglic borovca in prstrižene sivke, ki draži nosnice.

Izgubljeni kriki galebov, ki modro uhajajo mladim valovom.

Sprana brisača, ki pod težo nič več kot točno dveh slanih kamnov plapola v blagi burji.

Igriv občutek ožgane trave, ki žgečka podplate in hrbet, po katerem se tiho širijo rdeče sledi.

Moker odtis ustnic na zagorelem licu, ki po venah neslišno prodira proti srcu.

Sedanjest, ki se zasidra v preteklost.

Avtorica besedila in fotografije: **Kaja Šoštarec, 1. A**

Federico García Lorca (1898 – 1936)

Dobri angel - El ángel bueno

Nekega leta, ko sem že spal,

se je nekdo, ki ga nisem pričakoval,

ustavil na mojem oknu.

Vstani! In moje oči

so videle perje in meče.

Zadaj. Gore in morja,

oblake, vrhove, krila,

sončne zahode, zore.

Poglej jo tam! Če sanjam,

neobremenjen z vsem.

Oh, hrepenenje, čisti marmor,

čista luč, čista voda

premikajoče se v moji duši!

Nekdo je rekel: Vstani!

In znašel sem se v tvoji sobani.

Besedilo prevedla: **Neža Škulj, 4. D**

V avgustovski noči
oblečen v drobiž,
s tabo sem odkril paradiž,
ki moje noge po oblakih nosi.

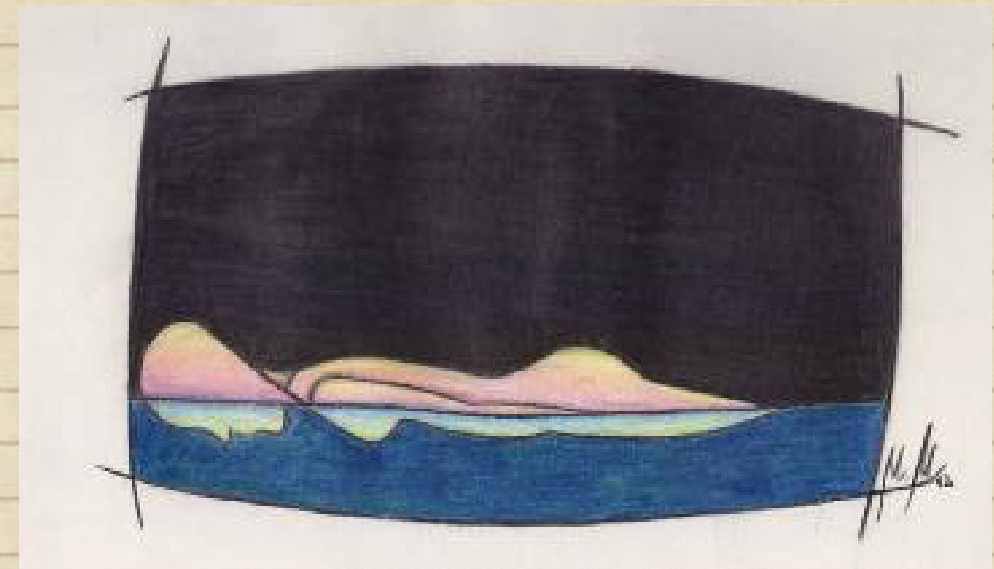
Zavita v svilo
umazane mesečine
na robu posteljnine,
razmišljava, kdaj se bo zdanilo.

Ob prvih sončnih žarkih
in odškrtnjenih polknih
zlato so zadišale jagode.

Navihana mehkoba,
ki se iz rožnate prelive v rdečo,
me je obiskala.

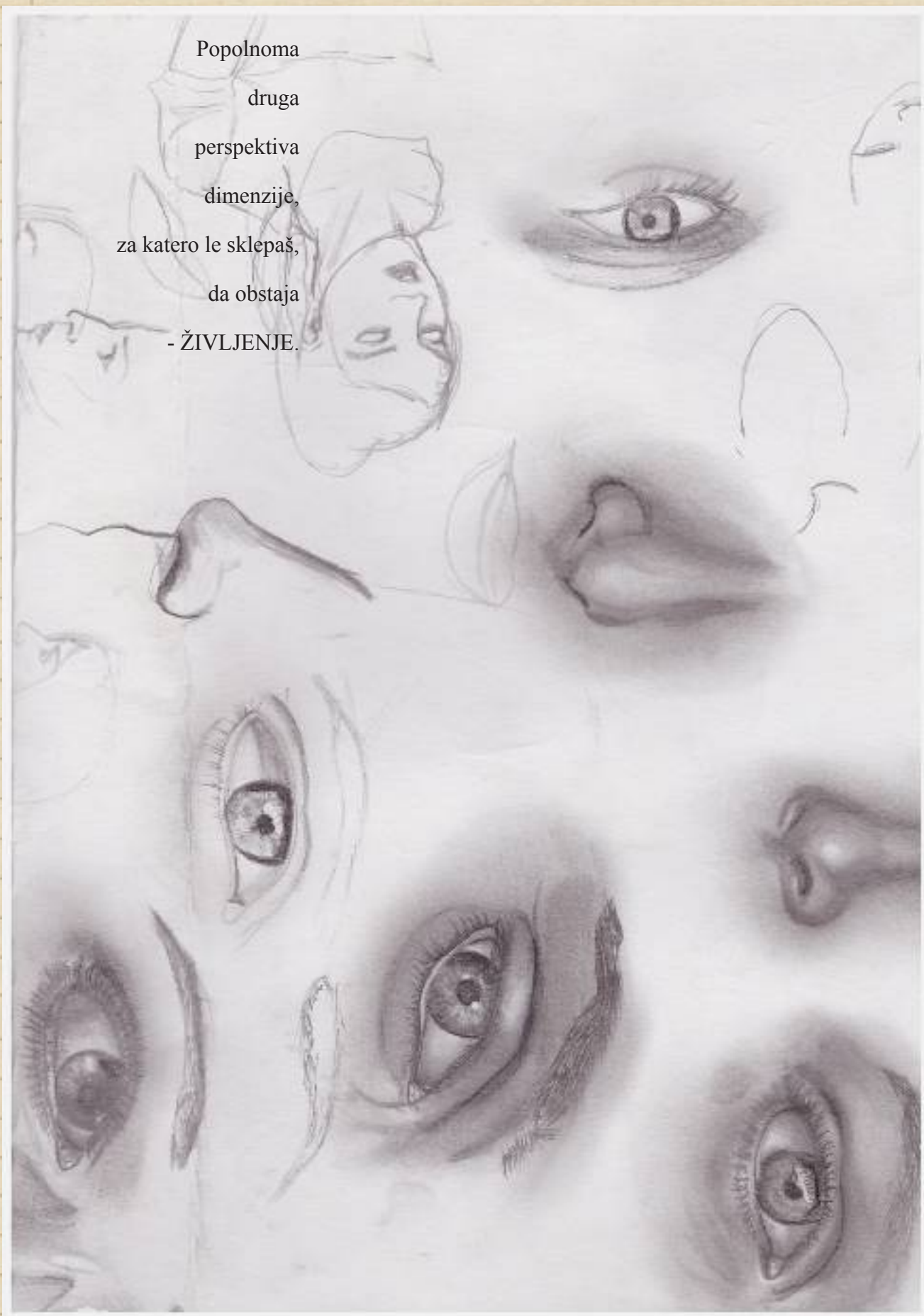
Besedilo: **Kaja Šoštarec, 1. A**

Modrost ni modra
- brezbarvna je,
njen dih je moder
- kot njeno srce.

Modrost je nevidna
- ne moreš je ujeti,
vse, kar dobiš,
je rahel piš
njenega diha
in kaplja krvi
z ustnic navdiha.

Avtorica besedila in risbe: **Meta Mežan, 4. C**

Popolnoma
druga
perspektiva
dimenzije,
za katero le sklepaš,
da obstaja
- ŽIVLJENJE.

Sedim na naslonjaču in strmim v ugasnjen TV. Greš skozi vrata, ven, stran od mene. Tvoja silhueta je samo še senca zame, medtem ko se moje oči še zmeraj zadržujejo na vratih, čakajo, da boš mogoče prišel nazaj in rekel »Žal mi je.«. Ampak to se ne zgodi, ker te ni, ker to ni tvoja krivda, ker nisi vedel. Ampak še zmeraj te sovražim Jan, res te. Zakaj si mi to naredil? Zakaj si nama to naredil?

Ugriznem se v ustnico s spomini nazaj. Vse tiste stvari, ki si mi jih rekel, kot 'Ljubim te' ali 'Nikoli te ne bom zapustil'. Sranje, Jan! Zapustil si me, pustil si me samo. Samo z njimi, in nihče od njih ne razume. Nihče ne razume mojega glasnega ihtenja, nihče ne razume mojih pogledov, ko stojiš pred mano in me gledaš z nasmehom na obrazu.

Sploh ne veš kaj mi ta nasmeh naredi. Sploh ne veš, kako mi razlomi srce in raztrga moja pljuča, to povzroča nepredstavljivo bolečino v pomanjkanju kisika. Sploh ne veš, kako hrepenim po tebi, po tvojem telesu, po tvojih nežnih rokah, po tvojih močnih ramenih, po tvojih mehkih ustnicah, po tvojih toplih rjavih očeh. Vse to Jan, vse to hočem. In to hočem zdaj.

Moje telo zadrhti ko te spet vidim. Stopiš korak naprej in na tvojem obrazu je spet eden od tistih slavnih nasmehov, ki je stopil vse punce in zlomil mene na vsak možen način. Razširiš svoje roke in jaz svoje iztegnem kot majhen otrok, ki hoče objem. Tiho se zasmiješ in narediš še en korak, da te lahko že voham. Ne morem pozabiti tega vonja.

Spet se tiho zasmiješ, kot da lahko bereš moje misli in stopiš naprej, tvoje roke se ovijejo okoli mojega telesa. Svoje roke ovijem okoli tvojega pasu, ko zaslišim odpiranje vrat. Kaja. »Meta, kaj počneš?« Počasi začneš izginevati. Odtенок za odténom si manj viden.

Moje telo se začne tresti z glasnim ihtenjem in Kajini objemi in tolažilni dotiki so zame nepomembni.

Zakaj si moral to storiti Jan? Zakaj si moral vzeti svoj denar in ključke, na poti v trgovino, čeprav sem rekla, da lahko Beležnico gledava brez sladkarij? Zakaj si se ustavil in pomagal tistemu napadenemu moškemu? Mislim, saj te razumem Jan, ampak zakaj? Želeli so samo njegov denar, in to ni nič v primerjavi s tabo. Nič v primerjavi s tvojim življenjem. Prosim, zakaj si sploh moral vstati iz tistega naslonjača? Zakaj?

Besedilo: **Meta Vražič, 1. A**

Besedilo: **Meta Mežan, 4. C**

Avtor risbe: **Luka Jurše, 2. D**

odgovornost

BI VIDEL KAJ SPORNEGA V TEM,

(Ne)

Znanost kot radoživost

RAZMIŠLJUJOČEGA ČLOVEKA, KI

opraviči

skrajno človekovo brezčutnosti

IN ZDI SE, DA GA NI

življenja.

KI BI

S

e

gA

naveličali

MP

Luža krvi

raste

v mojih ustih.

Iz pljuč

se skozi nos

izvije

hladen večer.

Ogreva me množica misli.

Avtorica besedila in risbe: Meta Mežan, 4. C

Sonet

Sonet št. 0

Dobili smo nalogo,	Nič ni nič,
naj napišemo sonet.	lahko je kot debeli ptič,
Pesmi mi ni problem napisat,	ker pa ni nič,
jaz mečem rime spet in spet.	jo lahko zapiše fantič.
Vzameš dve besedi,	Ampak ker je nič,
jih v glavi oblikuješ,	je ta sonet zanič,
preliješ na papir,	debela nula,
kakor Petrarka blagruješ.	ki je videti kot nič,
Svinčnik v rokah po belem papirju naj drsi,	brez pomena.
kdor mojga dela ne ceni,	Mogoče mi uspe napisat sonet
naj mnenje zase obdrži.	naslednjič,
Začel bom zaključevat,	enkrat, dvakrat ali tretjič.
in še neki bi povedu,	To ni proza, ne poezija,
da angleški sonet ma 14 kitic;	to je sonet št. 0.
tega še zdaleč nism vedu.	

Besedilo: Aljoša Nikolić, 1. A

Besedilo: Leisa Čejvanović, 1. A

Prizemljen ...

Preživeli bomo,

a Padajo ideali in stereotipi .

Tesno, še tesneje

Po svoji poti Med oblaki

Skoraj brez premora

Moramo naprej Manjše spremembe

Približati ljudem .

Naj zmaga razum, ker

Male spremembe
so lahko velike!

Kot kalejdoskop vrti se čas, poln barv in presenečenj.

Krošnja, ki je polna jabolk, cveti spomladi, ko sveti sonce.

Svet je lep in preveč hitro mine, kot poljub, ki mi ga daš, ko se zbudim ob tebi.

Tvoji bulerji na nogah, ko te gledam, kako odhajaš. Odhajaš počasi in v tišini.

Besedilo: **Aleša Zimic Bratina, 1. A**

Avtorica risbe: **Ivana Rihtar**

Vogal

Glavo je vedno nosila visoko na vratu,
ne ozirajoč se na gnusobo, ki se je nalagala na tleh pod njenimi nogami.

Pepel, ki se je kot čigumi lepil na bose noge,

utrjene od teže sveta,

je njeno bitje obarval v spomine na to, kako svetlo je žarela.

Čez ramo ji je padala torba, ravno dovolj velika,

da je vanjo poleg šminke obarvano v odtenek odrgnjenih kolen

vsak vikend ob 11:43 pospravila še svoj ponos.

V rokah je nosila par vrtoqlavih salonarjev in kos včerajšnjega rogljička

iz pekarnice za vogalom,

na očeh pa veke oblite v mrtvo barvo,

kupljeno v marketu nasproti njenega stanovanja.

Ne da je bila lačna, le okus gnilobe in obupa je želela izpodbiti.

Lasje so biti oviti v debelo plast cigaretnega dima,

njena pljuča pa so se sesedala zaradi zraka,

ki je pritiskal nanje z zunanje strani prsnega koša.

Njeni koraki so bili težki, tako kot zrak okrog nje,

ki je zaudarjal po nespoštovanju samega sebe

in drugih, z obeh perspektiv.

Bila je izpo(po)lnjena želja vsakega moškega.

Besedilo: **Kaja Šoštarec, 1. A**

a b c č d e f g h i j k l m n
o p r s š t u v z ž a b c č d
e f g h i j k l m n o p r s š t
u v z ž a b c č d e f g h i j
k l m n o p r s š t u v z ž
a b c č d e f g h i j k l m n
o p r s š t u v z ž a b c č d
e f g h i j k l m n o p r s š t
u v z ž a b c č d e f g h i j
k l m
d e f g h i
r s š t u v
č d e f g

